

Arrest

nr. 249 404 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 22 oktober 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in, in navolging waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Ter staving van zijn verklaringen legde hij volgende documenten neer: een kopie van zijn taskara, vijf certificaten van lessen Engels, ICT en management, een attest van het voorbereidend jaar voor de universiteit, een attest ter staving van zijn werkzaamheden bij het gratis weekblad Mawara-e-Gap, een attest ter staving van zijn deelname aan een film voor een kunstinstituut, een badge van een conferentie, foto's waar hij te zien is in de universiteit van Kabul, prints van het weekblad Mawara-e-Gap, een attest van de Evangelische Kerk Kuurne, een doopattest, een geheugenstick met daarop beelden van zijn doop en een syllabus bestaande uit vragen over het christendom en de bijhorende antwoorden. Er werd echter geen geloof gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom in Afghanistan en er werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd ook geoordeeld dat de stad Kabul voor hem een redelijk en veilig vestigingsalternatief vormt. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 12 april 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij verwees hierbij opnieuw naar zijn bekering tot het christendom en zijn kerkbezoek in België. Verzoeker voegde hieraan toe dat zijn ouders in Afghanistan bedreigd werden omwille van zijn bekering en dat ze daarom in Pakistan zijn gaan wonen. Ter staving van zijn verklaringen legde hij volgende documenten voor: een attest van de Evangelische Kerk Kuurne d.d. 13 mei 2018, foto's waarop hij te zien is tijdens zijn doopsel en andere activiteiten van de evangelische Kerk Kuurne, een Belgisch arbeidscontract, een outprint van een christelijke Facebookpagina op naam van F. A., prints van een uitzending van 'Afghan Christian Television' en een CD-Rom met daarop een uitzending van voornoemde tv-zender die te zien is op you-tube en waarin hij een interview geeft over zijn bekering. Op 26 juli 2018 werd voormeld verzoek door het Commissariaat-generaal niet ontvankelijk verklaard. Op 30 januari 2019 verwierp de Raad bij arrest met nummer 216 067 het door verzoeker ingediende beroep.

Op 13 februari 2020 diende verzoeker huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Hij verwijst opnieuw naar zijn bekering tot het christendom en herhaalt dat zijn familie naar Pakistan is gevlucht en men in Afghanistan op de hoogte is van zijn bekering omdat ze er zijn bijbel hadden gevonden. Verzoeker voegt toe dat hij mensen probeert te overtuigen om ook christen te worden. Hij spreekt hen niet enkel rechtstreeks aan maar gebruikt hiervoor ook sociale media. Zo deelt verzoeker christelijke posts en video's op zijn Facebookpagina. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij in België een relatie heeft met H. S. R., een Iraans christene die de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Ter staving van zijn verzoek legt hij volgende documenten voor: een attest waaruit blijkt dat hij bijbelstudie heeft gevolgd afgeleverd door Naviderahaie Persian Speaking Church in Amsterdam op 15 juli 2020, een brief van zijn partner, brieven van Belgische christenen en een screenshot van een conversatie via messenger met een persoon die, zo stelt verzoeker, door hem is bekeerd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betoogt verzoeker dat hij overtuigende elementen heeft aangebracht, nieuwe documenten heeft neergelegd en nieuwe verklaringen heeft toegevoegd waarbij hij telkens een opsomming geeft. Naar zijn mening wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de nieuwe elementen.

4.1.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen “omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom in Afghanistan en omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd ook geoordeeld dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief vormt. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.” en stelt: “Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is

in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Het middel is dan onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt in dit kader tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal stelt vooreerst, onder verwijzing naar verzoekers verklaringen, vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt en uitsluitend verwees naar zijn eerdere verklaringen betreffende zijn bekering tot het christendom en zijn vluchtmotieven. In de bestreden beslissing wordt hierbij op pertinente wijze aangegeven dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal stelt verder: "Uw verklaring dat u actief anderen zou bekeren kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Dit is immers een loutere blote bewering die u niet aan de hand van overtuigend elementen heeft gestaafd. Uit de chatberichten tussen u en een bekeerling in Turkije kan geenszins worden afgeleid dat deze persoon door u zou bekeerd zijn. Wat betreft uw verwijzing naar uw facebookpagina dient opgemerkt dat dit reeds in het kader van uw vorig verzoek werd besproken (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). De overige voorgelegde brieven van Belgische christenen en het attest van de Navid Rahaie kerk waaruit blijkt dat u Bijbelstudie hebt gevolgd kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Het is trouwens ook bevreemdend dat het attest werd afgeleverd door een kerk uit Amsterdam terwijl u in het kader van uw vorige verzoeken steeds aangaf dat u de diensten bijwoont in de evangelische Kerk in Kuurne en ook attesten voorlegde van deze kerk. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw relatie hebt met een Iraanse die legaal in België verblijft dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden. Hetzelfde kan gezegd worden over uw goede integratie, die u staaft aan de hand van attesten van een VZW voor vluchtelingen." Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op gedetailleerde wijze wordt gemotiveerd om welke redenen voormelde elementen niet worden aanvaard. Hierbij gaat verzoeker onder meer voorbij aan de redenen waarom de voorgelegde brieven niet werden aanvaard en hij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin kan verzoeker door een verklaring van mevrouw S. R. H., een kopie van haar identiteitskaart, foto's en documenten aangaande inburgering en taalopleidingen bij zijn verzoekschrift te voegen afbreuk doen aan de verwijzing naar de geëigende procedures in dit kader. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door te stellen dat ten onrechte vragen worden gesteld onder meer over het simpele feit dat het attest werd afgeleverd door een kerk in Amsterdam in plaats van een evangelische Kerk in

Kuurne en herhaaldelijk onder verwijzing naar de neergelegde stukken te stellen dat zijn bekering oprecht is, kan verzoeker voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Het weze hierbij nogmaals benadrukt dat reeds op vaststaande wijze werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom in Afghanistan en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme, evenals dat het afleggen van bijkomende verklaringen hierover die volledig in het verlengde liggen hiervan, hier niets aan wijzigen en niet van aard zijn om van afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Evenmin kan verzoeker overtuigen door de vaststellingen, onder meer omtrent de zijn bekering en het actief belijden van zijn geloof, telkens als bevreemdend te bestempelen. Verzoeker voert een algemeen herhalend betoog en geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoeker nog verwijst naar de medewerkingsplicht die hij geschonden acht, verduidelijkt de Raad nog, wat voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze inderdaad een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Waar verzoeker hieraan de plicht te worden gehoord tracht vast te knopen, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker voorhoudt dat hij dienstige informatie had kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden en zijn zaak beter had kunnen verdedigen en beïnvloeden, wijst de Raad er nog op dat verzoeker door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid heeft benut zijn grieven voor te leggen. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonde.

4.1.2. Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar zijn verklaringen, dat hij bij een terugkeer zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling daar hij bekeerd is of minstens als verwesterd of bekeerling zal worden aanzien.

Het weze opnieuw aangestipt dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom en verzoeker er niet in slaagt nieuwe elementen bij te brengen die deze vaststelling

wijzigen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker voor het overige geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als bekeerling of omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Zijn beweringen zijn hoe dan ook onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als bekeerling of als verwesterd zou worden aanzien dat hij problemen zou kennen. Verzoeker toont ook op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er een nieuw element voorligt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

4.2. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit het tegendeel zou blijken en evenmin aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Tevens wordt vastgesteld dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het verleden dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeker bracht geen elementen bij die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen, zo concludeert de commissaris-generaal, en vervolgens dat daargelaten de huidige situatie in de regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en verzoeker geenszins het tegendeel aantoonde.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit onder meer de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 en stelt dat in de bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan het feit dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker gewijzigd zijn waarbij hij in concreto verwijst naar zijn vergevorderde verwestering en bekering. Naar zijn mening ligt de bewijslast bij het Commissariaat-generaal en is de loutere verwijzing naar de voorgaande beslissing onvoldoende.

De Raad wijst er opnieuw op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen "omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom in Afghanistan en omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme" en dat de commissaris-generaal na een afdoende onderzoek te hebben gevoerd, besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de vaststellingen wijzigen. Tevens herhaalt de Raad dat, zoals hoger vastgesteld, verzoekers beweringen onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als bekeerling of als verwesterd zou worden aanzien dat hij problemen zou kennen en dat hij in dit kader geen nieuw element aanbrengt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Waar verzoeker wederom hekelt niet te zijn gehoord op het commissariaat-generaal, blijft hij ook hier in gebreke in concreto aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft rekening houdende met de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad wijst er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende verzoeker zijn verwijzingen en citaten uit rechtspraak van de Raad, voegt de Raad nog toe dat elk verzoek en dossier op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat men toch niet blijvend kan stellen dat haar bekering opportunistisch is gelet op de lange periode dat zij zich bekeerd heeft en in België verblijft. Zij voegt toe dat zelfs de pastoor gelooft dat zij oprecht bekeerd is. Voorts benadrukt de verzoekende partij dat zij reeds lange tijd een vaste relatie heeft met een Iraanse christen die hier erkend is. Wat de subsidiaire bescherming betreft, wijst de verzoekende partij erop dat er geen twijfel bestaat over haar afkomst uit Kunduz. Zij benadrukt dat in de huidige omstandigheden en rekening houdende met het feit dat zij zeer verwesterd is en een grote kwetsbaarheid heeft, geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting een betoog voert omtrent de oprechtheid van haar bekering, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

"4.1.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen "omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom in Afghanistan en omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd ook geoordeeld dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief vormt. U diende tegen deze beslissing geen beroep in." en stelt: "Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt." (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij als definitief moeten worden beschouwd. Het weze herhaald dat in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen "omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom in Afghanistan en omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme." en dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt een nieuw element aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De verzoekende partij kan deze beoordeling niet ombuigen door ter terechtzitting de kritiek te uiten dat "men toch niet blijvend kan stellen dat haar bekering opportunistisch is gelet op de lange periode dat zij zich bekeerd heeft en in België verblijft". Een definitieve beoordeling kan vanzelfsprekend niet worden aangetast door het in wezen louter herhalen van de elementen waarop deze gestoeld is of het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan, noch door het uiten van een algemene frustratie hierover, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting. Er anders over oordelen, mist alle ernst.

De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting aldus eveneens voorbij aan volgende grond van voormelde beschikking:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal stelt vooreerst, onder verwijzing naar verzoekers verklaringen, vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt en uitsluitend verwees naar zijn eerdere verklaringen betreffende zijn bekering tot het christendom en zijn vluchtmotieven. In de bestreden beslissing wordt hierbij op pertinente wijze aangegeven dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal stelt verder: "Uw verklaring dat u actief anderen zou bekeren kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Dit is immers een loutere blote bewering die u niet aan de hand van overtuigend elementen heeft gestaafd. Uit de chatberichten tussen u en een bekeerling in Turkije kan geenszins worden afgeleid dat deze persoon door u zou bekeerd zijn. Wat betreft uw verwijzing naar uw facebookpagina dient opgemerkt dat dit reeds in het kader van uw vorig verzoek werd besproken (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). De overige voorgelegde brieven van Belgische christenen en het attest van de Navid Rahaie kerk waaruit blijkt dat u Bijbelstudie hebt gevolgd kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Het is trouwens ook bevreemdend dat het attest werd afgeleverd door een kerk uit Amsterdam terwijl u in het kader van uw vorige verzoeken steeds aangaf dat u de diensten bijwoont in de evangelische Kerk in Kuurne en ook attesten voorlegde van deze kerk. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw relatie hebt met een Iraanse die legaal in België verblijft dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden. Hetzelfde kan gezegd worden over uw goede integratie, die u staaft aan de hand van attesten van een VZW voor vluchtelingen." Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op gedetailleerde wijze wordt gemotiveerd

om welke redenen voormelde elementen niet worden aanvaard. Hierbij gaat verzoeker onder meer voorbij aan de redenen waarom de voorgelegde brieven niet werden aanvaard en hij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin kan verzoeker door een verklaring van mevrouw S. R. H., een kopie van haar identiteitskaart, foto's en documenten aangaande inburgering en taalopleidingen bij zijn verzoekschrift te voegen afbreuk doen aan de verwijzing naar de geëigende procedures in dit kader. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door te stellen dat ten onrechte vragen worden gesteld onder meer over het simpele feit dat het attest werd afgeleverd door een kerk in Amsterdam in plaats van een evangelische Kerk in Kuurne en herhaaldelijk onder verwijzing naar de neergelegde stukken te stellen dat zijn bekering oprecht is, kan verzoeker voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Het weze hierbij nogmaals benadrukt dat reeds op vaststaande wijze werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom in Afghanistan en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme, evenals dat het afleggen van bijkomende verklaringen hierover die volledig in het verlengde liggen hiervan, hier niets aan wijzigen en niet van aard zijn om van afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Evenmin kan verzoeker overtuigen door de vaststellingen, onder meer omtrent de zijn bekering en het actief belijden van zijn geloof, telkens als bevreemdend te bestempelen. Verzoeker voert een algemeen herhalend betoog en geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoeker nog verwijst naar de medewerkingsplicht die hij geschonden acht, verduidelijkt de Raad nog, wat voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze inderdaad een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen." (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het summier herhalen van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift uiteenzette. Met haar betoog dat zij aanvult met enkele algemene beweringen, zoals dat zelfs de pastoor gelooft dat zij oprecht bekeerd is, gaat zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Betreffende het argument aangehaald door de verzoekende partij dat zij reeds lange tijd een vaste relatie heeft met een Iraanse christen die hier erkend is, kan daarnaast eveneens genoegzaam naar voormelde grond van de beschikking worden verwezen waarin met verwijzing naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat indien de verzoekende partij een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van haar relatie met een Iraanse die legaal in België verblijft, zij hiertoe de geëigende procedures dient aan te wenden. De verzoekende partij doet hier met haar betoog evenmin afbreuk aan.

4.2. De verzoekende partij stelt vervolgens ter terechtzitting dat wat de subsidiaire bescherming betreft, er geen twijfel bestaat over haar afkomst uit Kunduz, en zij neemt het stadpunt in dat in de huidige omstandigheden en rekening houdende met het feit dat zij zeer verwesterd is en een grote kwetsbaarheid heeft, er geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul.

De verzoekende partij gaat ook met dit onderdeel van haar betoog voorbij aan de gronden van de beschikking waarop zij geenszins *in concreto* ingaat, laat staan dat zij erin slaagt er afbreuk aan te doen. De Raad wijst erop dat aangaande de bewering verwesterd te zijn vooreerst het volgende wordt vastgesteld:

"4.1.2. Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar zijn verklaringen, dat hij bij een terugkeer zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling daar hij bekeerd is of minstens als verwesterd of bekeerling zal worden aanzien.

Het weze opnieuw aangestipt dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom en verzoeker er niet in slaagt nieuwe elementen bij te brengen die deze vaststelling wijzigen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker voor het overige geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als bekeerling of

omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geviseerd zal worden. Zijn beweringen zijn hoe dan ook onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als bekeerling of als verwesterd zou worden aanzien dat hij problemen zou kennen. Verzoeker toont ook op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er een nieuw element voorligt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt." (eigen onderlijning)

Vervolgens wordt met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus geoordeeld als volgt:

"4.2. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit het tegendeel zou blijken en evenmin aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Tevens wordt vastgesteld dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het verleden dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeker bracht geen elementen bij die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen, zo concludeert de commissaris-generaal, en vervolgens dat daargelaten de huidige situatie in de regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en verzoeker geenszins het tegendeel aantoon.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit onder meer de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 en stelt dat in de bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan het feit dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker gewijzigd zijn waarbij hij in concreto verwijst naar zijn vergevorderde verwestering en bekering. Naar zijn mening ligt de bewijslast bij het Commissariaat-generaal en is de loutere verwijzing naar de voorgaande beslissing onvoldoende.

De Raad wijst er opnieuw op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen "omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom in Afghanistan en omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme" en dat de commissaris-generaal na een afdoende onderzoek te hebben gevoerd, besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de vaststellingen wijzigen. Tevens herhaalt de Raad dat, zoals hoger vastgesteld, verzoekers beweringen onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als bekeerling of als verwesterd zou worden aanzien dat hij problemen zou kennen en dat hij in dit kader geen nieuw element aanbrengt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Waar verzoeker wederom hekelt niet te zijn gehoord op het commissariaat-generaal, blijft hij ook hier in gebreke in concreto aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft rekening houdende met de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad

wijst er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende verzoeker zijn verwijzingen en citaten uit rechtspraak van de Raad, voegt de Raad nog toe dat elk verzoek en dossier op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partij laat geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking concreet met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, rekening houdende met de huidige omstandigheden en haar persoonlijke, die zij benoemt als kwetsbare, situatie wordt vastgesteld, en waarbij reeds uitgebreid werd ingegaan op en omstandig wordt gemotiveerd omtrent de door haar voorgehouden bekering en verwestering. Ze doet hier dan ook op generlei wijze afbreuk aan.

4.3. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij haar visie op de zaak geeft wat in wezen niet meer inhoudt dan het louter beweren van het tegendeel. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek ervan. De verzoekende partij kan echter door elementen telkenmale te herhalen waarbij zij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en de voormelde beschikking negeert, de beoordeling ervan niet in een ander daglicht stellen. Zij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS